

Sprzedaż rzeczy niebędących własnością dłużnika a pobór podatku przez płatnika – czy komornik jest płatnikiem? Uwagi *de lege lata* i *de lege ferenda*

Sale of items not owned by the debtor and tax collection by the tax remitter – is the bailiff the tax remitter? Remarks *de lege lata* and *de lege ferenda*

dr hab. Adam Bartosiewicz

Uniwersytet im. Jana Długosza w Częstochowie. ORCID: 0000-0001-8702-2672

Streszczenie

Komornicy sądowi (i organy egzekucji administracyjnej) są płatnikami VAT¹ od dokonywanej w ramach sprzedaży egzekucyjnej dostawy towarów, które są własnością dłużnika lub są przez niego posiadane z naruszeniem obowiązujących przepisów. Zdarzają się sytuacje – w ramach egzekucji z nieruchomości – że komornik dokonuje sprzedaży rzeczy niebędących własnością dłużnika. *De lege lata* komornik nie jest wówczas (nie powinien być) płatnikiem. *De lege ferenda* nie jest to sytuacja właściwa (celowa). Artykuł poświęcony jest tym właśnie zagadnieniom.

Słowa kluczowe: płatnik, komornik, VAT, sprzedaż egzekucyjna, nieruchomości.

Abstract

The court bailiffs (as well as administrative enforcement authorities) are VAT remitters for the delivery of goods made within enforcement sales, where the goods are owned by the debtor or are in their possession in violation of applicable regulations. There are situations, within real estate enforcement, where the bailiff sells items that are not owned by the debtor. *De lege lata*, in such cases, the bailiff is not (should not be) a tax remitter. *De lege ferenda*, this is not a proper (intentional) situation. The article is dedicated to these specific issues.

Keywords: tax remitter, court bailiff, VAT, enforcement sale, real estate.

1. UWAGI WSTĘPNE

W podatku od towarów i usług – podobnie jak w wielu innych podatkach – zastosowanie ma konstrukcja poboru podatku przez płatnika. Ma ona charakter nietypowy – z systemowego punktu widzenia – w tym podatku². Oczywiście jest ona wykorzystywana w bardzo ograniczonym zakresie (choćby w porównaniu z podatkiem dochodowym).

W każdym razie zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług³ organy egzekucyjne określone w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji⁴ oraz komornicy sądowi wykonujący czynności egzekucyjne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego⁵ są płatnikami podatku od dostawy, dokonywanej w trybie egzekucji, towarów będących własnością dłużnika lub posiadanych przez niego z naruszeniem obowiązujących przepisów.

Wprowadzenie mechanizmu poboru podatku przez płatnika – w związku ze sprzedażą egzekucyjną – jest uzasad-

nione szczególnym charakterem odpłatnej dostawy, następującej w ramach wykonywania czynności egzekucyjnych. Skoro bowiem istnieją podstawy do przyjęcia, że podatnik jest niesolidnym dłużnikiem (wszczęto przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne), to można przypuszczać, że nie będzie skłonny do uiszczenia podatku należnego w związku z dostawą dokonywaną w ramach egzekucji. Nie bez znaczenia jest także okoliczność, że podatnik będący dłużnikiem zazwyczaj nie otrzymuje kwot uzyskanych przez organ egzekucyjny ze sprzedaży towarów dokonywanej w ramach egzekucji. Prawdopodobne jest zatem, że nie miałby on środków finansowych na uiszczenie należnego podatku. Ustanowienie organu egzekucyjnego płatnikiem ma więc zapewnić odprowadzenie należnego podatku od sprzedaży przez organ dokonujący dostawy w ramach czynności egzekucyjnych⁶.

Płatnikami podatku – w związku z dostawą egzekucyjną – są dwie grupy podmiotów.

Po pierwsze są nimi organy egzekucyjne określone w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r., wykonujące czynności

egzekucyjne w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Takimi organami są przede wszystkim naczelnicy urzędów skarbowych. W piśmiennictwie wskazuje się, że organami egzekucyjnym, które są płatnikami VAT, mogą być także inne organy uprawnione do stosowania w całości lub w części określonych w ustawie środków mających doprowadzić do wykonania przez zobowiązanych nie tylko obowiązków o charakterze pieniężnym, ale również obowiązków o charakterze niepieniężnym oraz zabezpieczenia wykonania tych obowiązków. Takimi organami mogą więc być m.in. jednostki samorządu terytorialnego, dyrektor oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wojewoda czy nawet kierownik powiatowej służby, inspekcji lub straży⁷. Zastrzec w tym miejscu jednak od razu należy, że takie organy będą płatnikami tylko wówczas, gdy będą dokonywać – w toku egzekucji – dostawy towarów.

Po drugie płatnikami VAT są także komornicy sądowi wykonujący czynności egzekucyjne w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. W tym przypadku również dotyczy to sytuacji, w której w ramach egzekucji dokonywana jest dostawa towarów.

W każdym przypadku warunkiem koniecznym, aby komornik bądź organ egzekucyjny pełnili funkcję płatnika, jest to, by w ramach postępowania egzekucyjnego dokonywana była dostawa towarów. Obejmuje to zatem sytuacje, w których w toku postępowania egzekucyjnego dokonywana jest egzekucja z nieruchomości bądź egzekucja z rzeczy ruchomych. Ani komornicy, ani organy egzekucyjne nie są płatnikami podatku, jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego stosowane są środki egzekucyjne skutkujące świadczeniem usług. Dotyczy to przykładowo egzekucji z papierów wartościowych, udziałów w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością czy też praw własności intelektualnej. W tym przypadku sprzedaż tych praw kwalifikowana jest jako świadczenie usług, a nie jako dostawa towarów. W związku z tym organ egzekucyjny bądź komornik stosujący ten środek egzekucyjny nie są płatnikami VAT. Wydaje się, że jest to luka (o charakterze aksjologicznym) w tej regulacji⁸.

2. KOMORNIK JAKO PŁATNIK, GDY „DOSTAWCA” JEST PODATNIKIEM

Płatnik nie istnieje bez podatnika. Tylko wówczas, gdy w danym stanie faktycznym podmiot (względem którego potencjalny płatnik znajduje się w określonej przepisami relacji) jest podatnikiem, można rozważać występowanie płatnika. Wynika to wprost już z samej definicji zawartej w art. 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa⁹, który stanowi, że płatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, obowiązana na podstawie przepisów prawa podatkowego do obliczenia i pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu. Jeśli nie ma podatnika, to brak też podmiotu, od którego płatnik mógłby pobrać podatek. Jak zauważa się bowiem w literaturze przedmiotu, skoro nie ma podatnika, nie może być i płatnika podatku od tej samej czynności. Kwestię opodatkowania danej dostawy dokonywanej w trybie egzekucji należy więc rozpatrywać nie z punktu widzenia płatnika, lecz trzeba „podstawić” jako dostawcę podmiot, którego towary są sprzedawane¹⁰.

Podkreślić przy tym należy, że z uwagi na charakter podatku od towarów i usług ocena, czy dany dłużnik jest podatnikiem, musi być dokonywana w odniesieniu do tej konkretnej dostawy towarów, która następuje w toku postępowania egzekucyjnego. Nie jest bowiem istotne to, czy dany dłużnik jest w ogóle podatnikiem, ale to, czy w odniesieniu do danego konkretnego towaru, który podlega sprzedaży egzekucyjnej, występuje w charakterze podatnika. Niewątpliwie bowiem przykładowo sprzedaż prywatnego mieszkania dłużnika będącego jednoosobowym przedsiębiorcą jest czynnością niepodlegającą podatkowi od towarów i usług (ze względów podmiotowych właśnie) i w konsekwencji komornik nie będzie występował w tym przypadku w charakterze płatnika, dłużnik bowiem nie będzie w odniesieniu do tej konkretnej sprzedaży egzekucyjnej podatnikiem. Tak więc dłużnik musi być podatnikiem, choć nie musi być zarejestrowany¹¹.

Z art. 18 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. wynika ponadto, że zarówno organy egzekucyjne, jak i komornicy są płatnikami podatku od dostawy dokonywanej w toku egzekucji, jeśli dotyczy ona „towarów będących własnością dłużnika lub posiadanych przez niego z naruszeniem obowiązujących przepisów”. Brzmienie tego uregulowania wskazuje zatem, że towar, który jest sprzedawany w postępowaniu egzekucyjnym, albo powinien być własnością dłużnika, albo powinien być przez dłużnika posiadany z naruszeniem obowiązujących przepisów.

3. SPRZEDAŻ EGZEKUCYJNA RZECZY, KTÓRA NIE JEST WŁASNOŚCIĄ DŁUŻNIKA ANI KTÓRA NIE JEST (W OGÓLE) PRZEZ NIEGO POSIADANA

W praktyce występują sytuacje – dotyczące zwłaszcza egzekucji z nieruchomości – że przedmiotem sprzedaży egzekucyjnej jest rzecz, która nie jest własnością danego dłużnika (będącego stroną postępowania egzekucyjnego) ani która nie jest przez niego w ogóle posiadana.

Zdarza się bowiem, że dłużnik dokonuje rozporządzenia rzeczą już po zajęciu jej przez komornika. Wówczas egzekucja jest prowadzona z przedmiotu niebędącego własnością dłużnika na podstawie art. 930 k.p.c. Zgodnie z obecnym brzmieniem tego przepisu rozporządzenie nieruchomością po jej zajęciu nie ma wpływu na dalsze postępowanie, a kolejni wierzyciele dłużnika mogą się przyłączyć do prowadzonej egzekucji. Nabywca może uczestniczyć w postępowaniu w charakterze dłużnika. W każdym razie czynności egzekucyjne są ważne tak w stosunku do dłużnika, jak i w stosunku do nabywcy.

W tego rodzaju przypadkach przedmiotem egzekucji jest rzecz (nieruchomość) nienależąca do dłużnika. Właścicielem rzeczy jest osoba trzecia. Nie jest ona dłużnikiem, wobec którego egzekucja jest prowadzona. Może działać w postępowaniu w charakterze dłużnika, ale nie musi uczestniczyć w postępowaniu w tym charakterze. Osoba trzecia będąca właścicielem rzeczy (nieruchomości), posiadająca tę rzecz i niebędąca dłużnikiem, ma także – do czasu zakończenia egzekucji – prawo posiadać daną rzecz (nieruchomość) będącą przedmiotem egzekucji. Posiadanie przez nią tej rzeczy (nieruchomości) nie jest sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa. W tego rodzaju przypadkach rzeczy (nieruchomości) oczywiście nie posiada jednocześnie dłużnik.

W literaturze przedmiotu wskazuje się, że rozporządzenie przez dłużnika nieruchomością po jej zajęciu nie ma wpływu na dalsze postępowanie, a czynności egzekucyjne są ważne tak w stosunku do dłużnika, jak i w stosunku do nabywcy. W konsekwencji wierzyciel, który skierował egzekucję do nieruchomości i doprowadził do jej zajęcia, może się zaspokoić z tej nieruchomości tak, jakby nadal należała ona do majątku dłużnika (skutek procesowy). Przepis art. 930 § 1 k.p.c. nie podważa ważności umowy przeniesienia własności zajętej nieruchomości między dłużnikiem a nabywcą, lecz powoduje bezskuteczność względną tej umowy w stosunku do wierzycieli, którzy wszczęli egzekucję. Skuteczne zbycie nieruchomości w toku egzekucji prowadzonej przeciwko zbywcy nieruchomości spowoduje, że nabywca utraci jej własność¹². Ponieważ umowa zbycia jest ważna (a jedynie jest bezskuteczna wobec wierzycieli dłużnika, który jest stroną danego postępowania egzekucyjnego), własność nieruchomości przechodzi na nabywcę. Rozporządzenie bowiem przez dłużnika zajętej nieruchomości przez jej zbycie jest ważną czynnością prawną, wywołującą zamierzony skutek w postaci przeniesienia prawa własności¹³.

Nabywca, którego nieruchomością może być sprzedana w toku egzekucji, nie staje się dłużnikiem. Nawet jeśli stanie się uczestnikiem postępowania na prawach dłużnika. Jak bowiem zauważa się w literaturze przedmiotu: „nabywca, stosownie do art. 930, może tylko uczestniczyć w tych czynnościach na prawach przysługujących dłużnikowi, którym nie jest”¹⁴. Wskazuje się, że takie osoby są innymi niż dłużnik uczestnikami postępowania egzekucyjnego¹⁵. Nawet zatem w sytuacji, w której aktualny (w momencie sprzedaży egzekucyjnej) właściciel rzeczy (nieruchomości) zgłasza się do uczestnictwa w postępowaniu egzekucyjnym w charakterze dłużnika, to nie występuje stricte jako dłużnik, a jedynie w charakterze dłużnika (i to tylko w odniesieniu do tej konkretnej rzeczy, tj. nieruchomości).

Należy także mieć na uwadze, że jeżeli komornik (bądź organ egzekucyjny) sprzedaje w postępowaniu egzekucyjnym rzecz (nieruchomość) stanowiącą już własność osoby trzeciej (a nie dłużnika), to status podatnika w tej dostawie towarów ma właśnie ta osoba trzecia (a nie dłużnik). To zatem od jej cech (od tego, czy prowadzi samodzielnie działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r.) zależy to, czy dana sprzedaż egzekucyjna stanowi podlegającą opodatkowaniu dostawę towarów. Status dłużnika (jako ewentualnego podatnika) nie ma już w tym kontekście znaczenia.

W każdym razie w tego rodzaju przypadkach komornik prowadzi postępowanie egzekucyjne, w którego ramach dokonuje sprzedaży egzekucyjnej rzeczy (towaru), która nie jest własnością dłużnika ani też która w ogóle nie jest w posiadaniu tego dłużnika. Rzecz jest własnością i znajduje się w posiadaniu osoby trzeciej, która ma pełne prawo ją posiadać.

4. CZY KOMORNIK PRZEPROWADZAJĄCY SPRZEDAŻ RZECZY OSOBY NIEBĘDĄCEJ DŁUŻNIKIEM JEST PŁATNIKIEM?

W opisywanych tu przypadkach przedmiotem egzekucji są towary będące własnością osoby trzeciej i znajdujące się w posiadaniu osoby trzeciej. Nie są to ani towary będące własnością dłużnika, ani towary niebędące w jego posiadaniu.

Są to towary będące własnością osoby trzeciej. Jak już wskazywano, w literaturze przedmiotu zauważa się, że przepis art. 930 k.p.c., który umożliwia w tym przypadku egzekucję, nie podważa ważności umowy przeniesienia własności zajętej nieruchomości między dłużnikiem a nabywcą, lecz powoduje bezskuteczność względną tej umowy w stosunku do wierzycieli, którzy wszczęli egzekucję. Nie zmienia to jednakże faktu, że dłużnik ani jest właścicielem towaru podlegającego egzekucji, ani nie jest jego posiadaczem.

Nie są więc w tym przypadku spełnione niektóre przesłanki, od których zaistnienia zależne jest uzyskanie przez komornika statusu płatnika. Regulacja wprost zastrzega, że towar – będący przedmiotem dostawy dokonywanej w trybie egzekucji – ma być własnością dłużnika lub ma być przez niego posiadany z naruszeniem obowiązujących przepisów.

Na gruncie brzmienia i możliwego sensu art. 18 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. tego rodzaju sytuacja pozostaje poza zakresem normowania tego uregulowania.

Owszem – z pewnością istnieją silne argumenty za tym, aby komornik dokonujący tego rodzaju sprzedaży egzekucyjnej był w tym przypadku płatnikiem. Dodatkowo przemawia za tym okoliczność, że kwota „uzyskana” przez komornika w ramach sprzedaży egzekucyjnej i wpłacana przez nabywcę do sądu powinna zawierać w sobie VAT (oczywiście o ile dana sprzedaż egzekucyjna w ogóle stanowiłaby podlegającą opodatkowaniu dostawę towarów, która nie byłaby zwolniona z podatku), a więc kwota ta powinna być w jakiś sposób rozliczona między komornikiem, sądem i organem podatkowym. Rozliczenie jej przez komornika jako płatnika byłoby naturalną drogą postępowania.

Rzecz w tym, że tego rodzaju argumenty mogą być traktowane bardziej jako argumenty *de lege ferenda* wobec *de lege lata* jednoznacznego brzmienia przepisu.

Oczywiście zdawać sobie należy sprawę z konieczności nieco innego sposobu wykładni przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r., zwłaszcza w kontekście roli wykładni językowej, jednakże nie sposób zapomnieć o tym, że uznanie komornika za płatnika w odniesieniu do tego rodzaju sprzedaży egzekucyjnej prowadzi do nałożenia na niego obowiązku (w relacji z osobą trzecią z jednej strony oraz w relacji z organami państwa z drugiej strony), który nie ma żadnej podstawy w brzmieniu przepisu.

Wniosek ten wspiera odwołanie się także do innych uregulowań przywołanej ustawy. Trzeba bowiem zauważyć, że prawidłowe wypełnienie funkcji płatnika wymaga znajomości pewnych informacji, które dotyczą przedmiotu egzekucji (przedmiotu dostawy), a które posiada podatnik (właściciel towaru). Ich uzyskanie warunkuje prawidłowe zastosowanie przepisów o zwolnieniach podatkowych. Dostrzega to ustawodawca, który w art. 43 ust. 21 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. stanowi, że jeśli udokumentowane działania organów egzekucyjnych lub komorników sądowych, będących płatnikami, nie doprowadziły, na skutek braku możliwości uzyskania niezbędnych informacji od dłużnika, do potwierdzenia spełnienia warunków zastosowania do dostawy towarów, dokonywanej w trybie egzekucji, zwolnień od podatku, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 9-10a, przyjmuje się, że warunki zastosowania zwolnień od podatku nie są spełnione.

Przepis ten uzależnia zatem możliwość przyjęcia przez płatnika, że warunki zastosowania zwolnienia nie zostały spełnione, od sytuacji „nieuzyskania informacji od dłużnika”. Informacje istotne dla oceny spełnienia warunków zastosowania zwolnień od podatku może mieć tylko podatnik. To on bowiem ma wiedzę o tym, kiedy doszło do pierwszego zasiedlenia, czy dokonywano ulepszeń (nakładów) nieruchomości etc. Jeśli dłużnik nie jest podatnikiem (jak w sytuacjach tutaj opisywanych), to nie ma takiej wiedzy. Komornik zaś – próbujący uzyskać informacje od dłużnika (który nie jest podatnikiem) – nie będzie w stanie ustalić stanu faktycznego i prawidłowo wypełnić funkcji płatnika. Jak kilkakrotnie zaś podkreślano w orzecznictwie sądowym, aby komornik wykonał swoje obowiązki, polegające na pobraniu i wpłacie podatku, musi mieć faktyczną możliwość ich wypełnienia¹⁶.

Ta regulacja – która nakazuje komornikom (będącym płatnikami) zasięgać informacji właśnie od „dłużnika”, a nie od „podatnika” – potwierdza jednak, że ustawodawca wiąże status płatnika po stronie komornika jedynie z przypadkiem, gdy towar (będący przedmiotem dostawy dokonywanej w trybie egzekucji) jest własnością dłużnika bądź jest przez niego posiadany z naruszeniem obowiązujących przepisów.

Reasumując – jeśli towar (będący przedmiotem dostawy dokonywanej w trybie egzekucji) jest własnością oraz znajduje się w posiadaniu osoby trzeciej, niebędącej dłużnikiem, wówczas komornik sądowy wykonujący czynności egzekucyjne w ramach tego postępowania *de lege lata* nie może być płatnikiem podatku od towarów i usług.

5. JAK ROZUMIEĆ WARUNEK NIEMOŻNOŚCI UZYSKANIA INFORMACJI OD DŁUŻNIKA, GDYBY JEDNAK UZNAĆ KOMORNIKA ZA PŁATNIKA

Jeśli jednak uznawać by – w tego rodzaju sytuacjach, jak tu opisywane – komornika za płatnika podatku od towarów i usług, wówczas powstaje problem interpretacji i rozumienia art. 43 ust. 21 ustawy z dnia 11 marca 2004 r.

Przepis ten stanowi, że jeżeli udokumentowane działania organów egzekucyjnych lub komorników sądowych, o których mowa w art. 18, nie doprowadziły, na skutek braku możliwości uzyskania niezbędnych informacji od dłużnika, do potwierdzenia spełnienia warunków zastosowania do dostawy towarów, o której mowa w art. 18, zwolnień od podatku, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 9-10a, przyjmuje się, że warunki zastosowania zwolnień od podatku nie są spełnione.

Jeśli uznać, że komornik w opisywanej tu sytuacji (gdy towar będący przedmiotem egzekucji jest własnością oraz znajduje się w posiadaniu osoby trzeciej) jest płatnikiem podatku od towarów i usług, wówczas przepis ten należałoby rozumieć w ten sposób, że zwolnienie nie ma zastosowania, jeżeli udokumentowane działania komornika, w których ramach nie można było uzyskać odpowiednich informacji od właściciela towaru (nieruchomości), nie potwierdziły warunków spełnienia tych zwolnień.

Prawidłowe wypełnienie funkcji płatnika – zwłaszcza w kontekście, gdy przedmiotem dostawy dokonywanej w trybie egzekucji są nieruchomości – wymaga pozyskania przez komornika informacji dotyczących towaru (nieruchomości). Bez nich nie można ocenić tego, czy przy dostawie danej

nieruchomości powinno mieć zastosowanie zwolnienie z podatku, czy też nie.

Jeśli towar (będący przedmiotem dostawy dokonywanej w trybie egzekucji) znajduje się w posiadaniu osoby trzeciej (niebędącej dłużnikiem), wówczas komornik powinien uzyskać te informacje przede wszystkim od właściciela (podatnika), a nie od dłużnika (niebędącego podatnikiem). To bowiem wyłącznie właściciel ma informacje dotyczące przedmiotu dostawy, od których zależy zastosowanie zwolnienia z podatku przy dostawie danego towaru.

Dlatego też należałoby uznać, że komornik może przyjąć, że warunki zwolnienia nie zostały spełnione, jeśli jego udokumentowane działania nie doprowadziły do potwierdzenia warunków zwolnienia na skutek braku możliwości uzyskania stosownych informacji od właściciela towaru (podatnika). Oczywiście, że jest to sprzeczne z językowym brzmieniem przepisu.

Jeżeli jednak przełamałibyśmy brzmienie art. 18 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. i uznalibyśmy, że (w tego rodzaju sytuacjach) komornik jest płatnikiem, to konsekwentnie należałoby wówczas przełamać brzmienie art. 43 ust. 21 tej ustawy i przyjąć, że ta regulacja odnosi się wówczas do braku możliwości uzyskania informacji od właściciela nieruchomości (a nie od dłużnika).

6. PODSUMOWANIE

De lege lata jeśli towar (będący przedmiotem dostawy dokonywanej w trybie egzekucji) jest własnością oraz znajduje się w posiadaniu osoby trzeciej, niebędącej dłużnikiem, wówczas komornik sądowy wykonujący czynności egzekucyjne w ramach tego postępowania nie może być płatnikiem podatku od towarów i usług.

De lege ferenda natomiast postulować należy stosowaną zmianę brzmienia art. 18 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., tak aby uczynić komornika płatnikiem podatku od towarów i usług także i w przypadku tego rodzaju sprzedaży egzekucyjnej (gdy przedmiotem sprzedaży jest towar niestanowiący własności dłużnika).

Przypisy

- ¹ VAT – ang. *value added tax* (podatek od wartości dodanej).
- ² J. Matarewicz, *Ustawa o podatku od towarów i usług. Komentarz aktualizowany*, LEX/el., 2023, art. 18.
- ³ Tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 1570 ze zm., dalej: ustawa z dnia 11 marca 2004 r.
- ⁴ Tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 2505, dalej: ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r.
- ⁵ Tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 1550, dalej: „Kodeks postępowania cywilnego” lub „k.p.c.”.
- ⁶ A. Bartosiewicz, *VAT. Komentarz*, wyd. 17, Warszawa 2023, art. 18.
- ⁷ J. Matarewicz, dz. cyt., art. 18.
- ⁸ A. Bartosiewicz, dz. cyt., art. 18.
- ⁹ Tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 2383.
- ¹⁰ A. Bartosiewicz, dz. cyt., art. 18.
- ¹¹ Z. Modzelewski, G. Mularczyk, *Ustawa o VAT. Komentarz*, Warszawa 2006, art. 18.
- ¹² M. Łochowski, *Komentarz do art. 930, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Art. 506-1217, t. 2*, red. T. Szanciło, Warszawa 2019, wersja elektroniczna: Legalis.

- ¹³ S. Gurgul, *Rozporządzenie nieruchomością przez dłużnika w toku egzekucji – skutki w postępowaniu upadłościowym i sanacyjnym dłużnika*, „Nieruchomości” 2020, nr 2, s. 25.
- ¹⁴ E. Jaceczko, w: *Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie egzekucyjne. Międzynarodowe postępowanie cywilne. Sąd polubowny (arbitrażowy). Komentarz aktualizowany*, red. O.M. Piaskowska, LEX/el., 2023, art. 930.
- ¹⁵ G. Julke, *Rozdział V. Uczestnicy postępowania egzekucyjnego z nieruchomości*, w: tegoż, *Egzekucja z nieruchomości*, Sopot 2006, wersja elektroniczna: LEX.
- ¹⁶ Zob. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 lipca 2012 r., I FSK 1348/11, LEX nr 1219188.

Bibliografia

Literatura

- Bartosiewicz A., *VAT. Komentarz*, wyd. 17, Warszawa 2023.
- Gurgul S., *Rozporządzenie nieruchomością przez dłużnika w toku egzekucji – skutki w postępowaniu upadłościowym i sanacyjnym dłużnika*, „Nieruchomości” 2020, nr 2.
- Jaceczko E., w: *Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie egzekucyjne. Międzynarodowe postępowanie cywilne. Sąd polubowny (arbitrażowy). Komentarz aktualizowany*, red. O.M. Piaskowska, LEX/el., 2023.
- Julke G., *Egzekucja z nieruchomości*, Sopot 2006, wersja elektroniczna: LEX.

- Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Art. 506-1217*, t. 2, red. T. Szancilo, Warszawa 2019, wersja elektroniczna: Legalis.
- Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie egzekucyjne. Międzynarodowe postępowanie cywilne. Sąd polubowny (arbitrażowy). Komentarz aktualizowany*, red. O.M. Piaskowska, LEX/el., 2023.
- Łochowski M., *Komentarz do art. 930*, w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Art. 506-1217*, t. 2, red. T. Szancilo, Warszawa 2019, wersja elektroniczna: Legalis.
- Matarewicz J., *Ustawa o podatku od towarów i usług. Komentarz aktualizowany*, LEX/el., 2023.
- Modzelewski Z., Mularczyk G., *Ustawa o VAT. Komentarz*, Warszawa 2006.

Akty prawne

- Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 1570 ze zm.
- Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 2505.
- Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 2383.
- Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 1550.

Orzecznictwo

- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 lipca 2012 r., I FSK 1348/11, LEX nr 1219188.